

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERRY, DEVNEY

Un nou început în Juniper Hill / Devney Perry ; trad. din lb.
engleză de Dorina Tătăran. - București : Librex Publishing, 2025

978-630-353-049-9

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Andreea Tudorică

DTP: Monica Ioniță

Corector: Cristiana Ciarec/ Evelin Ceciu / Corectura.ro

Juniper Hill

Copyright © 2021 by Devney Perry

All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
editurii Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

UN NOU ÎNCEPUT ÎN
**JUNIPER
HILL**

DEVNEY PERRY

Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran

Librex Publishing,

2025

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	28
Capitolul 3	45
Capitolul 4	60
Capitolul 5	72
Capitolul 6	86
Capitolul 7	102
Capitolul 8	117
Capitolul 9	133
Capitolul 10	151
Capitolul 11	167
Capitolul 12	183
Capitolul 13	198
Capitolul 14	214
Capitolul 15	229
Capitolul 16	244
Capitolul 17	258
Capitolul 18	276
Capitolul 19	292
Capitolul 20	308
Capitolul 21	321

Capitolul 22.	333
Capitolul 23.	352
EPILOG	363
EPILOG BONUS.	374

1

MEMPHIS

— Juniper Hill. Juniper Hill.

Am smuls bilețelul lipit de suportul pentru pahare, ca să verific încă o dată numele străzii. *Juniper Hill*.

— Nu. Există. Niciun. Juniper. Hill.

Cu fiecare cuvânt loveam cu palma în volan. Frustrarea îmi ieșea prin toți porii și urmăream disperată drumul în căutarea unui indicator.

Drake țipa în scaunul lui, acel țipăt sfâșietor care îți rupe inima, iar lui îi înroșește fața. Cum putea să iasă un sunet atât de puternic dintr-un omuleț atât de mic?

— Îmi pare rău, puiule. Aproape că am ajuns.

Sigur eram pe-aproape, nu? Călătoria aceea nefericită trebuia să se termine.

Drake plângea încontinuu, fără să-i pese de regretele mele. Avea doar 8 săptămâni, iar dacă pentru mine călătoria aceea fusese grea, pentru el probabil că era o tortură.

— Am dat-o-n bară, nu-i așa?

Poate că ar fi trebuit să aștept și să facem drumul acela când avea să mai crească. Poate că ar fi trebuit să rămân în New York și să înfrunt toate dificultățile. Poate că ar fi trebuit să iau o sută de decizii. O mie.

După câteva zile petrecute în mașină, începusem să-mi pun la îndoială fiecare decizie, mai ales pe aceasta.

Plecarea din oraș părise cea mai bună opțiune. Dar acum...

Țipetele lui Drake mă contraziceau.

Părea că trecuse un deceniu de când îmi împachetasem viața - viața noastră - și o înghesuisem în mașină. Până nu demult, am stat într-o vilă mare. Aveam avion privat la dispoziție. Să-mi dau seama că tot ce era cu adevărat al meu încapă într-un Volvo sedan fusese... umilitor.

Dar făcusem o alegere. Și era prea târziu să dau înapoi.

Mii de kilometri și eram în sfârșit în Quincy. Locul nostru început. Mă rog, ar putea fi, dacă aș reuși să găsesc Juniper Hill.

Îmi țiuiam urechile. Și mă durea sufletul.

— Șșșș, scumpule. Aproape că am ajuns.

Nu înțelegea și nici nu-i păsa. Îi era foame și trebuia schimbat scutecul. Plănuisem să le fac pe toate când ajungem la locuința închiriată, dar era a treia oară când treceam cu mașina pe același drum.

Ne rătăciserăm. Ne rătăciserăm în Montana.

Veniserăm până acolo și ne rătăciserăm. Poate că ne rătăciserăm din dimineața în care părăsiserăm orașul. Poate că eu mă rătăcisem de câțiva ani.

Am luat telefonul și am verificat GPS-ul. Noua mea șefă mă avertizase că drumul acela nu era semnalizat pe hartă, așa că îmi dăduse indicații. Poate că le notasem greșit.

Drake a cedat pentru o secundă. S-a oprit din plâns, ca să-și poată umple plămâni, apoi a luat-o de la capăt.

În oglinda retrovizoare și în oglinda de deasupra scaunului lui, părea că are fețișoara zbârcită de plâns și că își strânge pumnii.

— Îmi pare rău, am șoptit, în timp ce lacrimile îmi încețoșau vederea.

Se scurgeau pe obraji și nu le puteam șterge destul de repede.

Nu renunța.

Mi-a scăpat și mie un suspin, pereche cu ale fiului meu, și am ieșit de pe autostradă spre acostament.

Dar, Doamne, îmi venea să renunț. Cât timp poate cineva să se țină de capătul frânghiei înainte să o scape? Cât timp poate o femeie să se țină bine înainte să cedeze? Aparent, răspunsul era: cât faci cu mașina de la New York la Montana. Probabil că eram la vreun kilometru și jumătate de destinația noastră și zidurile începeau să se prăbușească.

Un suspin amestecat cu un sughit și lacrimile au continuat să curgă până când am frânat, am parcat mașina și am îmbrățișat volanul, dorindu-mi să mă îmbrățișeze și el.

Nu renunța.

Dacă aș fi fost doar eu, aș fi renunțat cu luni în urmă. Dar Drake conta pe mine să fiu tare. El va supraviețui, nu?

Nu va ști niciodată că am petrecut câteva zile mizerabile în mașină. Nu va ști niciodată că în primele două luni din viața lui am plâns aproape în fiecare zi. Nu va ști niciodată că astăzi, ziua în care am început ceea ce speram să fie o viață fericită, a fost, de fapt, a cincea cea mai proastă zi din viața mamei lui.

Nu renunța.

Am închis ochii strâns, cedând plânsului pentru un minut. Am băjbăit cu mâna pe portieră în căutarea butonului ca să deschid geamul. Poate că un pic de aer curat va alunga aerul închis de prea multe zile petrecute în mașină.

— Îmi pare rău, Drake, am murmurat, în timp ce el continua să plângă.

În timp ce amândoi plângeam.

— Îmi pare rău.

O mamă mai bună ar fi coborât probabil din mașină. O mamă mai bună și-ar fi ținut fiul în brațe, l-ar fi hrănit și l-ar fi schimbat.

Dar apoi ar fi trebuit să-l pun din nou în scaunul lui de mașină și ar fi plâns, așa cum făcuse în prima oră a călătoriei noastre, în dimineața aceea.

Poate că i-ar fi fost mai bine cu o altă mamă. O mamă care nu l-ar fi făcut să străbată țara.

Merita o mamă mai bună. Și un tată mai bun.

Aveam asta în comun.

— Domnișoară?

Am tresărit, aproape sărind din centura de siguranță, când am auzit vocea unei femei.

— Scuze, a spus polițista, o femeie frumoasă, cu părul negru, și și-a ridicat mâinile.

— O, Doamne!

Mi-am dus o mână la inimă, iar cu cealaltă mi-am îndepărtat o șuviță de pe față. În oglinda retrovizoare am zărit familiarele lumini albastre și roșii ale unei mașini de poliție. *La naiba.* Ultimul lucru de care aveam nevoie era o amendă.

— Îmi pare rău, doamnă polițist. Pot să mut mașina.

— Nu e nevoie.

S-a aplecat, aruncând o privire în interiorul mașinii mele.

— E totul în regulă?

M-am șters furioasă pe față. *Nu mai plânge. Nu mai plânge.*

— Doar o zi proastă. De fapt, o zi foarte proastă. Poate a cincea cea mai proastă zi din viața mea. A șasea. Nu, a cincea. Suntem pe drum de câteva zile și fiul meu nu se oprește din plâns. Îi este foame. Mie mi-e foame. Trebuie să dormim și să facem un duș, dar m-am rătăcit. Conduc de 30 de minute încercând să găsesc casa în care ar trebui să stăm.

Acum băteam câmpii, în timp ce vorbeam cu o polițistă. *Fantastic.*

Băteam câmpii de când eram copil, de fiecare dată când dădaca mea mă prindea făcând câte o năzdrăvănie. Nu-mi plăcea să dau de belele și reacția mea obișnuită era să încerc să scap trăncănind.

Tata mereu spunea că îmi găsesc scuze. Dar oricât de des m-ar fi certat, să bat câmpii devenise un obicei.

Un obicei prost, pe care aveam să-l corectez mai târziu, într-o zi care nu se va număra printre cele mai rele zece zile din viața mea.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat femeia, uitându-se la Drake, care încă țipa.

Lui nu-i păsa că fusesem trași pe dreapta. Era prea ocupat să-i spună că sunt o mamă îngrozitoare.

M-am chinuit să găsesc bilețelul pe care îl scăpasem pe jos, arătându-i-l prin geamul deschis.

— Pe Juniper Hill.

— Juniper Hill?

Fruntea i s-a încrețit și a clipit, citind bilețelul de două ori.

Stomacul mi s-a strâns. Era de rău? Era într-un cartier dubios sau ceva de genul ăsta?

Când încercasem să găsesc o chirie în Quincy, nu prea avusesem de unde să aleg. Singurele opțiuni fuseseră casele cu trei sau patru dormitoare și nu numai că nu aveam nevoie de atât de mult spațiu, dar nu aveam atâția bani. Având în vedere că era prima dată în viața mea când îmi stabilisem un buget, eram hotărâtă să nu-l depășesc.

Așa că o sunasem pe Eloise Eden, femeia care mă angajase să lucrez la hotelul ei, și îi spusese că, până la urmă, nu mă voi putea muta în Quincy.

Când îmi promisese că-mi va găsi un apartament, crezusem că poate un înger păzitor avea grijă de mine. Doar că se poate ca garsoniera de pe Juniper Hill să fie, de fapt, o baracă în munți și să stau lângă traficanți de metadonă și criminali.

În fine. În ziua aceea aș fi acceptat și drogați, și criminali, dacă asta însemna să petrec 24 de ore în altă parte decât în mașină.

— Da. Știți unde este? întreb, arătând cu mâna spre parbriz. GPS-ul m-a condus chiar aici. Dar nu există niciun drum marcat cu numele Juniper Hill. Sau vreun drum marcat, punct.

— Drumurile de țară din Montana sunt rareori marcate. Dar pot să te îndrum.

— Serios?

Mi-am auzit vocea foarte slab, în timp ce un alt val de lacrimi spărgea barajul. Trecuse ceva timp de când nu mă ajutase cineva. Micile gesturi ieșeau în evidență atunci când erau rare. În ultima lună, singurii oameni care îmi oferiseră ajutor fuseseră locuitorii din Quincy. Eloise. Și acum, străina aceasta frumoasă.

— Desigur, mi-a răspuns, și mi-a întins o mână. Eu sunt Winslow.

— Memphis.

Mi-am tras nasul și i-am strâns mâna, clipind prea repede, în timp ce încercam să îmi opresc lacrimile. Inutil. Eram exact dezastrul ambulant care păream să fiu.

— Bine ai venit în Quincy, Memphis!

Am răsuflet și, la naiba, lacrimile au continuat să cadă.

— Mulțumesc!

Mi-a oferit un zâmbet trist, apoi s-a grăbit să se întoarcă la mașina ei.

— Vom fi bine, scumpule.

Era o fărâmbă de speranță în vocea mea, în timp ce mă frecam pe față.

Drake a continuat să plângă cât am ieșit de pe drum și am urmat-o pe Winslow până la o pădurice. Printre copaci era un drum îngust de pământ.

Trecusem pe lângă drumul acela. De trei ori. Doar că nu era un drum adevărat. Cu siguranță, nu o stradă de cartier rezidențial. A încetinit, luminile de frână clipind roșu, și a virat pe drum. Praful îi ieșea de sub cauciucuri pe măsură ce înainta, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de autostradă.

Roțile mele simțeau fiecare denivelare și fiecare groapă, dar zdruncinăturile păreau să ajute, pentru că plânsul lui Drake s-a redus la un scâncet când am urmat o curbă spre un deal, care se înălța deasupra liniei copacilor. Brazii îl îmbrăcau pe latura pe care o vedeam.

— Juniper Hill.

Uau. Ce tâmpită sunt! Dacă m-aș fi oprit și m-aș fi uitat în jur, probabil că mi-aș fi dat seama că aici e.

Mâine. Mâine voi explora Montana. Dar nu astăzi.

Drumul a continuat un kilometru jumătate, urmând aceeași linie de copaci, până când, în sfârșit, am cotit ultima dată și, acolo, pe o pajiște cu ierburi aurii, era o casă uimitoare.

Nu o baracă de munte. Nici vecini dubioși.

Oricine deținea proprietatea aceea o scosese direct dintr-o revistă de decorațiuni interioare.

Casa avea un singur etaj și se întindea pe o suprafață mare, având dealul ca fundal. Zidurile negre erau, de fapt,

niște geamuri uriașe. Acolo unde o casă normală ar fi avut pereți, locul acesta avea ferestre. Prin ele puteam vedea bucătăria deschisă și camera de zi. În capătul celălalt, un dormitor cu un pat alb.

Când am văzut pernele, am început să casc.

Separat de casă era un garaj lat, cu trei locuri de parcare, cu o scară ce ducea la o ușă la etaj. Eloise spusese că îmi găsisse o mansardă.

Aceea trebuia să fie. Casa noastră provizorie.

Winslow a parcat pe aleea circulară din pietriș. Am intrat ușor în spatele ei, apoi m-am grăbit să mă dau jos din mașină, să-mi iau fiul în brațe.

L-am dezlegat pe Drake și l-am ridicat la piept, îmbrățișându-l câteva momente lungi.

— Am reușit. În sfârșit.

— Se săturase de scaunul lui de mașină, mi-a spus Winslow, cu un zâmbet amabil. Eu am un copil de 2 luni. Uneori îi place în mașină. Dar, de cele mai multe ori, nu prea.

— Drake are tot 2 luni. Și a fost un erou, am spus dintr-o suflare.

Acum, că nu mai plângea, puteam, în sfârșit, să respir.

— A fost o călătorie lungă, am continuat.

— Din New York? a întrebat ea, uitându-se la plăcuțele mele de înmatriculare.

— Dap.

— Chiar *este* o călătorie lungă.

Speram că și meritase. Pentru că nu aveam cum să mă întorc. Doar pași înainte, de-acum încolo. Orașul era o amintire.

— Eu sunt șefa poliției, a zis ea. O cunoști pe Eloise Eden, nu?

— Um... da.

Îi spusese eu asta?

— Recunosc că Memphis este un nume unic, iar Eloise este cumnata mea.

— Ah!

Să fii a naibii. Acea era cumnata noii mele șefe, iar eu tocmai făcusem o primă impresie groaznică.

— Pfu... care erau șansele?

— În Quincy? Destul de mari, a zis ea. Vei lucra la han? Am încuviințat.

— Da. Cameristă.

Înainte ca Winslow să poată spune altceva, ușa din față a casei s-a deschis și o brunetă drăguță a ieșit grăbită, zâmbind și făcând cu mâna.

Eloise. Ochii ei albaștri străluceau, erau de aceeași culoare cu cerul fără nori, de septembrie.

— Memphis! a strigat, repezindu-se spre mine. Ai reușit.

— Am reușit, am răsuflat, mutându-l pe Drake într-o parte, ca să dau mâna cu ea.

Orice machiaj îmi pusesem cu două zile în urmă la hotelul nostru din Minnesota se ștersese din cauza oboselii și a lacrimilor. Părul meu blond era prins într-o coadă de cal neglijentă și tricoul meu alb era pătat de portocaliu, de la o băutură energizantă care explodase pe mine în dimineața aceea. Nu semănam deloc cu versiunea lui Memphis Ward, care avusese un interviu online cu Eloise, cu câteva săptămâni în urmă. Dar asta eram eu. Nu puteam ascunde realitatea.

Eram un dezastru.

Ignorându-mi mâna întinsă, Eloise s-a apropiat și mai mult, ca să mă îmbrățișeze.

M-am încordat.

— Îmi pare rău, put.

— Ba deloc, a zis râzând. Ai cunoscut-o pe Winn?

Am încuviințat.

— A fost drăguță și m-a ajutat când m-am rătăcit.

— Oh, nu.

Zâmbetul lui Eloise a dispărut.

— Indicațiile mele n-au fost bune? a continuat.

— Ba da, am dat eu din mână. Doar că nu am condus niciodată pe un drum de pământ. Nu mă așteptam la asta.

Până la călătoria aceea, nu prea condusesem deloc. Da, avusesem mașină în New York, dar avusesem și șofer. Din fericire, petrecusem suficient timp la volan mergând spre și din Hamptons, ca să mă simt confortabil să fac drumul acela.

— Te ajutam să despachetezi? a întrebat Winslow, arătând spre mansardă.

— Oh, e în regulă. Mă descurc.

— Te ajutam.

Eloise a apăsat butonul portbagajului.

Cele două rucsacuri și geamantanele pe care le băgasem înăuntru au sărit practic afară. Da, toate lucrurile mele erau în acel Volvo. Dar asta nu însemna că nu fusese o corvoadă să le îndes înăuntru.

A ridicat un rucsac pe umăr, apoi a scos o valiză.